RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

30. juni 2009 *

I sag T-285/08,

Securvita — Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, Hamburg (Tyskland), ved Rechtsanwälte M. van Eendenburg, C. Uhlig og J. Nabert,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved S. Schäffner, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om prøvelse af afgørelse truffet den 26. maj 2008 af Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 525/2007-4) vedrørende en ansøgning om registrering af ordmærket Natur-Aktien-Index som EF-varemærke,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer) og S. Soldevila Fragoso,

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 21. juli 2008,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 3. november 2008,

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens baggrund

1 Den 19. januar 2006 indgav sagsøgeren, Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, en ansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) om registrering af tegnet Natur-Aktien-Index som EF-varemærke i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1)).

2 De varer og tjenesteydelser, for hvilke der er ansøgt om registrering, er omfattet af klasse 16, 36 og 42 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer i hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

— klasse 16: » Tryksager«

— klasse 36: »Finansielle analyser, finansiel rådgivningsvirksomhed, forsikringsrådgivning, fondsbørsnoteringer, clearing, lånefinansiering, fondsbørsmæglere, factoring, finansiel information, finansiel bistand, finansiering, investeringsforeninger, kapitalinvestering, sygeforsikringer, kreditformidling, livsforsikring, leasing, virksomhed i forbindelse med pensionskasser, sparekassevirksomhed, forvaltning af midler under formyndere, formueforvaltning, formidling af forsikringer, rådgivning vedrørende forsikringsforhold, forsikringsrådgivning, forsikringsvirksomhed, forvaltning af byggeri, forvaltning af ejendom, finansiel mæglervirksomhed, inddrivelse af leje- og leasingafgifter, udlejning af lejligheder, formidling af boliger«

— klasse 42: »Licensiering af industrielle ejendomsrettigheder«.

3 Ved afgørelse af 14. februar 2007 afslog undersøgeren at registrere ansøgningen på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 40/94 [nu artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 207/2009], da det ansøgte tegn dels var beskrivende, dels manglede fornødent særpræg for den tysksprogede kundekreds.

4 Den 4. april 2007 indgav sagsøgeren en klage til Harmoniseringskontoret i medfør af artikel 57-62 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009) over undersøgerens afgørelse.

5 Ved afgørelse af 26. maj 2008 (herefter »den anfægtede afgørelse«) forkastede Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret denne klage. Appelkammeret var i det væsentlige af den opfattelse, at det ansøgte tegn manglede fornødent særpræg i de tysksprogede områder af Det Europæiske Fællesskab i den i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 omhandlede forstand, i det omfang det efter den relevante kundekreds' opfattelse indeholder »direkte oplysninger«, som gør det muligt at forstå,

at der er tale om et børsindeks for aktier fra de væsentligste økologiske virksomheder eller virksomheder, hvis aktivitet er rettet mod økologisk bæredygtighed.

Parternes påstande

6 Sagsøgeren har påstået den anfægtede afgørelse ændret, således at det bestemmes, at det ansøgte varemærke registreres som EF-varemærke ved Harmoniseringskontoret.

7 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

8 I henhold til Rettens procesreglements artikel 111 kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, at sagen må afvises, eller at den er åbenbart ugrundet, træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.

9 I denne sag finder Retten, at den i kraft af sagens akter er tilstrækkeligt oplyst om sagen, og beslutter i henhold til denne artikel at træffe afgørelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

10 Det skal fastslås, at sagsøgerens eneste påstand i denne sag tilsigter at få Retten til at ændre den anfægtede afgørelse, således at det bestemmes, at det ansøgte varemærke registreres som EF-varemærke ved Harmoniseringskontoret.

11 Der skal indledningsvis henvises til fast retspraksis og til artikel 63, stk. 6, i forordning nr. 40/94 (nu artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009), hvorefter Harmoniseringskontoret skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af en dom fra Fællesskabets retsinstanser. Det tilkommer derfor ikke Retten at give Harmoniseringskontoret et pålæg. Det påhviler dette at drage konsekvenserne af konklusionen og præmisserne i Fællesskabets retsinstansers domme (Rettens dom af 31.1.2001, sag T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld mod KHIM (Giroform), Sml. II, s. 433, præmis 33, af 21.4.2005, sag T-164/03, Ampafrance mod KHIM — Johnson & Johnson (monBeBé), Sml. II, s. 1401, præmis 24, og af 15.3.2006, sag T-35/04, Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia mod KHIM — Ferrero (FERRÓ), Sml. II, s. 785, præmis 15).

12 Selv om sagsøgerens eneste påstand i denne sag vel tager sigte på en afgørelse om, at det ansøgte varemærke registreres, skal det dog antages, at der er tale om en påstand om omgørelse i den i artikel 63, stk. 3, i forordning nr. 40/94 omhandlede forstand (nu artikel 65, stk. 3, i forordning nr. 207/2009), som for så vidt angår indbringelse af klager over appelkamrenes afgørelser bestemmer, at »Domstolen har kompetence til at ophæve eller omgøre den indklagede afgørelse«.

13 Der skal herved henvises til fast retspraksis, hvorefter artikel 63, stk. 3, i forordning nr. 40/94 skal forstås i lyset af samme forordnings artikel 63, stk. 2 (nu artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009), hvorefter »[i]ndbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning« og i forbindelse med artikel 229 EF og 230 EF (Rettens dom af 8.7.1999, sag T-163/98, Procter & Gamble mod KHIM (BABY-DRY), Sml. II, s. 2383, præmis 50 og 51, og af 31.5.2005, sag T-373/03, Solo Italia mod KHIM - Nuova Sala (PARMITALIA), Sml. II, s. 1881, præmis 25).

14 For så vidt angår Rettens beføjelse til at omgøre afgørelser tilsigter den, at Retten træffer den afgørelse, som appelkammeret burde have truffet ifølge bestemmelserne i forordning nr. 40/94 (jf. i denne retning Rettens dom af 4.10.2006, sag T-190/04, Freixenet mod KHIM (form af en hvid slebet flaske), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 16 og 17).

15 Spørgsmålet om realitetsbehandling af en påstand, hvorefter Retten bør omgøre et appelkammers afgørelse, skal derfor vurderes i henhold til de kompetencer, som dette er tildelt i forordning nr. 40/94.

16 Det skal imidlertid anføres, at i medfør af artikel 62, stk. 1, i forordning nr. 40/94 (nu artikel 64, stk. 1, i forordning nr. 207/2009) kan appelkammeret efter at have realitetsbehandlet en klage over en afgørelse fra en af de i samme forordnings artikel 57, stk. 1 (nu artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 207/2009), omhandlede afdelinger »enten omgøre den af afdelingen trufne afgørelse eller hjemvise sagen til videre behandling i den pågældende afdeling«. Det følger heraf, at appelkammeret ikke har kompetence til at udstede et påbud til den afdeling, hvis afgørelse det behandler.

17 Sagsøgerens eneste påstand i denne sag kunne vel fortolkes som en påstand om omgørelse, der tilsigter at få Retten til at ændre den anfægtede afgørelse, ikke i den forstand, at det besluttes, at det ansøgte varemærke skal registreres, men i den forstand, at det ansøgte varemærke registreres. Det bør dog tilføjes, at registrering af et EF-varemærke følger af en fastslåelse af, at betingelserne i artikel 45 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 45 i forordning nr. 207/2009) er opfyldt, hvorved det præciseres, at Harmoniseringskontorets afdelinger, som har kompetence til at registrere EF-varemærker, ikke i denne henseende vedtager en formel afgørelse, der kan påklages.

18 Artikel 45 i forordning nr. 40/94 bestemmer nemlig, at »[s]åfremt ansøgningen er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, og der ikke er rejst indsigelse inden for den i artikel 42, stk. 1, omhandlede frist, eller en eventuel indsigelse er blevet forkastet ved en endelig afgørelse, registreres varemærket som EF-varemærke, forudsat at registreringsgebyret er betalt inden for den foreskrevne frist«. Samme artikel præciserer, at »[e]r gebyret ikke betalt inden for denne frist, anses ansøgningen for tilbagetaget«.

19 I henhold til artikel 126 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 131 i forordning nr. 207/2009) har undersøgeren beføjelse til på Harmoniseringskontorets vegne at træffe afgørelser om ansøgninger om registrering af EF-varemærker, herunder afgørelser i de spørgsmål, der er omhandlet i forordningens artikel 36, 38 og 66 (nu artikel 36, 37og 68 i forordning nr. 40/94), medmindre en indsigelsesafdeling er kompetent hertil. I øvrigt henhører

afgørelser om indsigelser mod ansøgninger om registrering af EF-varemærker i medfør af artikel 127, stk. 1 (nu artikel 132, stk. 1, i forordning nr. 207/2009) under en indsigelsesafdeling.

20 Det fremgår således af de ovenfor i præmis 18 og 19 omtalte bestemmelser, at de kompetencer, som undersøgeren og Indsigelsesafdelingen er tildelt, ikke tilsigter at fastslå, at alle betingelserne i artikel 45 i forordning nr. 40/94 for registrering af et EF-varemærke er opfyldt.

21 Heraf følger, at et appelkammer i forbindelse med klager over undersøgerens eller Indsigelsesafdelingens afgørelser efter artikel 57, stk. 1, i forordning nr. 40/94 i henhold til de kompetencer, det er tildelt i samme forordnings artikel 62, stk. 1, kan træffe afgørelse om alene visse betingelser for registrering af et EF-varemærke, som omtalt ovenfor i præmis 19, nemlig enten om registreringsansøgningen respekterer forordningens bestemmelser, eller om resultatet af den indsigelse, som ansøgningen kan være genstand for.

22 Det skal derfor fastslås, at et appelkammer ikke har kompetence til at behandle et krav om at det registrerer et EF-varemærke.

23 Under disse omstændigheder tilkommer det heller ikke Retten i overensstemmelse med den ovenfor i præmis 14 omtalte retspraksis at påkende et krav om omgørelse, hvorefter Retten bør ændre et appelkammers afgørelse i denne retning.

24 På baggrund af det ovenstående skal sagsøgerens eneste påstand i denne sag og dermed sagen som helhed åbenbart afvises.

Sagens omkostninger

25 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da det sagsøgende selskab har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets påstand pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Sagen afvises, da den åbenbart ikke kan påkendes.

2) Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 30. juni 2009.

E. Coulon — I. Pelikánová

Justitssekretær — Afdelingsformand